

Imádság Jézussal

Lekció: Máté 14, 22-33

2012. január 1.

Textus: Máté 6, 9

Gazdagrét

Belépés az imádságba

(Hangfelvételtől lejegyezte Papp Noémi)

Tanuljunk Jézussal Imádkozni! Ez a címe ennek a hét alkalomból álló sorozatnak, melyben a Miatyánkról, a Jézustól tanult imádságról fogunk beszélni. Egy kicsit furcsa textusként felolvasni egy imádságot, melyet mindig imádkozunk az Istentiszteleten, hiszen az imádságot nem magyarázni kell, hanem imádkozni. Ez egy nagy kihívás, mert a cél nyilvánvalóan az, hogy imádkozzunk, újuljunk meg az imádságban. Mi mással jó kezdeni egy évet, egy új év reggelét, minthogy tanuljunk Jézussal együtt imádkozni? Mi mással érdemes nekimenni egy évnek, mint azzal, hogy tanuljuk meg azt, ahogy Jézus imádkozott? Mert Jézus imádkozott. A felolvasott szakaszban, a lekciónban azt olvassuk, hogy Jézus elvonult egyedül imádkozni. És Jézus újra és újra megteszi ezt. Az evangéliumokban azt olvassuk, hogy Jézus újra és újra keresi a csendnek, a magánynak, az imádságnak a helyét. Lukács evangélista pedig azt jegyzi le, hogy a tanítványok egy alkalommal látják Jézust imádkozni és utána odamennek hozzá, hogy „Uram, taníts minket imádkozni!” és Jézus akkor mondja el a Miatyánkot.

A Miatyánkra úgy tekintünk, hogy az a Jézus mondja ezt az imádságot, aki imádkozott, aki életének fontos része az imádság, az Atyával való kapcsolat, közösség, beszélgetés, kommunikáció. Nyilvánvalóan nem úgy mondja, hogy az független lenne az Ő életétől, az Ő imaéletétől. Ezért szeretnénk végig úgy nézni a Miatyánkot, hogy az a Jézus, aki ezt élte és imádkozta, mit akar ezen keresztül nekünk tanítani.

Máté evangéliumában, ahol a Hegyi Beszédben olvassuk az imádságot, előzményként ott van két kijelentés az imádságról: hogyan ne imádkozzatok. Az egyikben Jézus azt mondja, ne legyetek szószaporítók vagy sokbeszédűek, mint a pogányok. Ez nem azt jelenti, hogy nem lehet hosszan imádkozni, még csak azt sem jelenti, hogy egy imádságban nem lehet helye az ismétlésnek. Amitől Jézus itt óv, az az, hogy ne formális szövegek mechanikus kántálása legyen az imádság. Hiszen abból pont a személyesség hiányzik. A másik dolog, amitől óv, hogy ne úgy imádkozzatok, hogy az emberek lássák, hogy ti hogyan imádkoztok. Mert ez a képmutatás veszélyét hordozza magában. Azt mondja, „... menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.” Senki nem látja közülünk, hogy mi történik és mi nem történik az imádságainkban. Egyikünk sem tudja, hogy mi történik a másikkunk imádságában, vagy mi nem történik. Nincs ránk írva, hogy imádkozunk vagy nem imádkozunk. Hogy van-e egy ilyen

közösségünk az Atyával, vagy nincs. Mert Jézus ezt a belső szobába helyezi. És egyikünk sem lát bele a másik belső szobájába. Lehet, hogy valami visszasugárzik belőlünk, ami beszél erről, de igazából ez egy elrejtett dolog. Ki látja? Az Atya. Egyedül Ő látja, egyedül Ő tudja és mi tudjuk. És azt is tudjuk, hogy az imádságban dőlnek el a dolgok. Az imádságban dől el sok-sok minden. Talán igaz, hogy az imádságban dől el az életünk iránya.

Ezután a bevezető után a Miatyánk első sora alapján arról szeretnék beszélni, hogyan tanít Jézus az imádságba lépni. Ez egy megszólítás, belépés az imádságba. Sőt, nemcsak egy lehetőség, hanem Jézus ezzel az imádsággal meghív bennünket annak gyakorlására. Jézus a saját imádságát adja nekünk. Amikor azt mondja, „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy”, akkor azt akarja a szívünkbe adni, ami az Ő szívében van, azt akarja a szánkba adni, ami az Ő ajkain van. A következő három pontban szeretném összefoglalni ezt az üzenetet. Az első, hogy kihez imádkozunk, kit szólítunk meg. A második, hogy hogyan szólítjuk meg, milyen lelkiségben, milyen lelkületben történik ez az imádság. A harmadik pedig, hogy hogyan léphetünk be, hogyan gyakorolhatjuk ezt, hogyan lehet a miénk és hogyan növekedhetünk ebben, ha komolyan vesszük, amit Jézus elénk ad.

I. Kit szólítunk meg, amikor belépünk az imádságba?

Mit tartott Jézus fontosnak, hogyan forduljanak a vele imádkozók Istenhez? Két dolgot mond. Hadd kezdjem a végén: „aki a mennyekben vagy”. A zsidó ember számára magától értetődő ez a kijelentés. A zsidó ember számára teljesen magától értetődő, hogy amikor az Úr elé járul, akkor az elé járul, aki teremtette a mennyet és a földet. A láthatatlanokat és a láthatókat. Akkor az elé járul, aki így szól Ézsaiás próféta által „A menny az én trónusom, a föld pedig lábamnak zsámolya. Milyen házat akartok építeni nekem és milyen helyen kellene tartózkodnom?” (Ézs. 66.1) Azaz, amikor azt mondja, hogy „aki a mennyekben vagy”, akkor nem azt mondja, hogy Isten be van zárva valahova a mennybe, ami valahol van, hanem amikor azt mondja, „a mennyekben van”, az a zsidó ember számára azt jelenti, hogy minden hatalom az Övé. Hogy Ő a teremtő. Azt jelenti, hogy Ő túl van mindazon, ami ebben a világban van. Őt sehova nem lehet bezárni. Sehol nem lehet megtalálni abban a formában, hogy itt kellene lennie vagy ott kellene lennie. Mi ennek a jelentősége a mai ember számára? Két dolog.

Az egyik – lehet, hogy magától értetődő, de lehet, hogy mégsem -, hogy amikor belépsz az imádságba, akkor a rajtad túl lévő, tőled különböző, minden hatalmat kézben tartó Isten elé lépsz, azaz az imádságban nem önmagaddal vagy. A jézusi imádság nem a saját lelkeddel való kommunikáció, beszélgetés. A jézusi imádság nem egy olyan emberi eszköz, technika vagy módszer, amivel karban tartod magad. Sokan így tekintenek ma az imádságra, a meditációra. Az imádság nem egy mentálhigiénés módszer, amelyben pusztán ventilálsz, kiadod a különböző problémákat valahova a semmibe vagy magadnak, hogy utána jobban légy. Hasznos ez a dolog is, de az imádság ahhoz szól, aki a mennyekben van,

nem az az imádság, hogy az önmagad lelkével történik valami. Ez ebben az értelemben nem kizárólag benned zajlik. Hadd mondjam így, az imádság nem közted és közted zajlik. Az imádság nem egy módszer, hogy valahogy a lelkedet lerendezd. Hogy a gondolataidat, az érzéseidet, a szívedet, a dolgokat a helyére tedd. Még egyszer, ezeket helyretenni nagyon fontos és egészséges dolog. Ez is megtörténik az imádságban, de az imádságnak nem ez a lényege, nem ez a célja. Ha az imádság valaki olyanhoz szól, aki a mennyekben van, akkor egy olyan konkrét személyről van szó, aki túl van rajtunk. Amikor belépünk az imádságba, nem magunkba lépünk, nem magunkhoz jövünk, hanem valakihez, aki tőlünk különbözik.

Másik fontos dolog, hogy az imádságban még csak nem is azzal találkozol, aki ennek a világnak vagy a természetnek a része. A jézusi imádság nem bekapcsolódás, sőt, rákapcsolódás a világlélekre, mint sokan beszélnek ma erről, a kozmikus energiára, a mindenhol áradó életerőre. Ez esetben az imádság újra csak egy módszer lenne. Annak a technikája, hogy hogyan csapodom meg a magam érdekében a spirituális erőt vagy a kozmikus tudatot. Direkt használok sokféle kifejezést, mert mindez előfordul a mai világban. Nagyon sok ember azt hiszi, hogy ez az imádság. Hogy utána jó lesz. Hogy utána valamit átérzek, hogy valami erő jött belém. Azért imádkozom, hogy valamit kinyerjek abból, ami úgyszólván itt van ebben a világban, valami lelki, szellemi erőt. Nem! Ha Ő a mennyekben van, akkor pontosan nem az, aki csak úgy árad és itt van ebben a világban ezen a módon.

Amikor azt szólítjuk meg, aki a mennyekben van, akkor az e világon túl lévő elé járulunk. Ő nem része ennek a világnak, nem kozmikus erő, nem világlélek, Ő nem energia, nem tudat. Hiszen Ő hozta létre ezt az egész világot. Ez abban a korban világos volt, nem kellett elmagyarázni a zsidó embernek, de a mai embernek igen. „Aki a mennyekben vagy” azt jelenti, hogy nem magunkkal beszélünk, nem ennek a világnak valamilyen erejével, hanem valakivel, aki mindent kézben tart, aki mindent létrehozott, aki mindentől függetlenül van.

A másik kifejezés Jézus ajkáról gyönyörűen illeszkedik ehhez és gyönyörűen kiegészíti ezt, „Mi Atyánk”. Aki túl van mindenben, aki túl van rajtunk, aki túl van ezen a világon, a természetben, a kozmoszon, az Jézus ajkán Atyám. Édesatyám. Atyánk. Apa. Édesapa. A Mennyei Atya kifejezés sokak számára egy üres és vallásos formula lett. Sokak számára egy templomi kifejezés, egy megszokott fordulat, egy begyakorolt formális szöveg. Tedd fel magadnak a kérdést, hogy amikor eléd jön az, hogy Mennyei Atyám, Mennyei Édesatyám, akkor ez csak valami, mert így szokás imádkozni, vagy ez valami olyan, ami megmelengeti szívedet, ami lenyűgöz és ami felszabadít. Mi, akiknek talán már annyira magától értetődő és kiüresedett szófordulat lett, próbáljuk megízlelni, hogy hogyan hangzott ez a kifejezés Jézus szívében és Jézus ajkán. Ha végigolvassuk az evangéliumokat, legtöbbször azt találjuk, hogy Jézus úgy beszél Istenről, mint az ő Atyjáról. És nemcsak úgy beszél róla, hanem úgy is beszél hozzá, úgy imádkozik, mint aki az ő Atyjához imádkozik.

Négy példát szeretnék elétek tárni, hogy ízelgessük, hogy kóstoljuk, mit is jelent Jézusnak, hogy Isten az Ő Atyja, és mit jelent közben nekünk. Az elsőben Jézus a kapcsolatról beszél. Azt mondja János evangéliumában „Bizony bizony mondom nektek, a Fiú önmagától semmit sem tehet, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya. Mert amit Ő tesz, azt teszi a Fiú is. Mert az Atya szereti a Fiút és mindent megmutat neki, amit Ő tesz.” (Jn. 5.19) Mit hallasz ebből? Milyen Jézus és az Atya kapcsolata? Mit mond el ez a kapcsolatukról? Mit mond el arról, hogy mit jelent az Atyával közösségben lenni? A másik, egy példa, amikor Jézus örül. „Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, a menny és föld ura, azért, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesekek előtt és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, így láttad jónak.” (Lk. 10.20-21) Mit hallasz ebből? Harmadszor, amikor gyötrődik halála előtt a Gecsemáné kertben tudjuk, hogy imádkozik, szembenéz a kereszttel, szembenéz azzal, hogy fel kell áldoznia az életét, jól ismerjük ezt az imádságot: „Atyám, ha lehetséges, távozzon el tőlem ez a pohár, mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint Te”. (Mt. 26.39) Atyám, vedd el! De Atyám, legyen meg, amit Te akarsz! Negyedszer, amikor Jézus meghal, ezt mondja: „Atyám, a Te kezébe teszem le a lelkemet”.(Lk. 23.46)

Ez Jézus kapcsolata az Atyával, aki a mennyekben van. Aki különböző, mindenható, ég és föld ura, és aki ennek ellenére, vagy éppen ezért Jézus számára az, aki előtt Ő határtalan bizalommal tárja föl az életét. Aki előtt határtalan bizalommal éli az életét és halja a halálát. Ezt jelenti az imádság. Ezt jelenti az imádságba való belépés Jézus ajkán és Jézus szívében. „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy.”

II. Milyen lelkülettel lépünk be az imádságba?

Ezzel eljutottunk a második gondolatig, hogy hogyan szólítjuk meg Őt, milyen lelkületben történik ez, hogyan lépünk be az imádságba. Itt két dologról esik szó. Az egyik a gyermek bizalma. Kálvin János azt írja: „Isten tehát Atyánknek is nevezi magát és azt akarja, mi is így hívjuk Őt és ezzel a drága névvel minden bizalmatlanságtól megszabadít bennünket, mert nem találhatunk sehol sem nagyobb szeretetre, mint az Atyában.” (Institutio II. 180)

Nem elég tudni, hogy Ő a mindenható Isten a mennyekben és nem elég kimondani, hogy ő Atya, mert az igazi jézusi imádságba való belépés és az abban való benmaradás, azaz az imádság folyamata a gyermeki bizalom légkörében, erőterében és szabadságában történik. Csak ez az imádság. Hogy mi ennek a jelentősége? Hadd fogalmazzam meg így: ennek alapján a jézusi imádság nem próba-szerencse. Mit értek ez alatt? Ha jézusi módon, jézusi lelkületben lépünk be az imádságba, akkor ez azt jelenti, hogy teljes mértékben a Mennyei Atyára bízunk magunkat és az ügyünket. Abban a mély meggyőződésben, hogy az egyetlen és legjobb helyre fordultunk. Abban a mély bizalomban és meggyőződésben, hogy nincs jobb, nincs más. Mert ő az Atyánk és mi gyermekek vagyunk. Ami azt jelenti, hogy az igazi imádságban, amikor Isten elé jövünk, nem tartogatunk B tervet valahol a gondolataink vagy szívünk

hátterében. Nem tartogatunk egy menekülési útvonalat. Egy menekülési stratégiát, amely majd akkor is megoldás lesz, ha az Atya „nem jön be”. Nem! Mi van akkor, amikor Isten elé járulunk egy üggyel? Mi van, amikor imádkozunk? Hogyan tárjuk elé magunkat, az életünket, az ügyünket? Nincs ott egy halvány gondolat, hogy „ha pedig ez nem jön be, akkor már tudom, hogy milyen más utat fogok választani”? Mert ha ezzel járulunk Isten elé, mondjuk ki bátran, mit teszünk: megvetjük Őt. Megvetjük őt, mint Atyát. Már el is döntöttük, hogy ha jól cselekszik, akkor rendben, ha pedig nem jól cselekszik, akkor van más megoldásunk. Már kifejeztük neki, hogy nem Őbenne van a legfőbb bizalmunk, hogy nem Őt tartjuk annak, aki a legjobbat tudja és akarja adni nekünk, gyermekeinknek, hanem megpróbáljuk Őt. Ha megy, megy, ha nem, akkor tudjuk, hogy mit fogunk csinálni. Használni akarjuk. A gyermeki bizalom pontosan ennek az ellentéte. És ezért hihetetlenül radikális, hogy Jézus ezzel kezdi az imádságot, a megszólítást. Ez az imádságba való belépés: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy”. Mert ez azt jelenti, hogyha nem így jövünk, nem ezzel a bizalommal jövünk, akkor hogy nevezhetjük azt imádságnak? Nevezhetjük, de Jézus nem ezt akarta adni az övének. Félelmetes, mert teljes bizalmat kíván. És ugyanakkor felemelő és felszabadító. Mert amikor egyszer valamit tényleg letettünk, amikor tényleg a kezébe tettük az életünket, az hihetetlen szabadsággal jár. Amikor tényleg rábízzuk magunkat, akkor lehullanak rólunk a félelem, az aggodalom és a harag béklyói.

A második dolog arról, hogy milyen lelkülettel, hogyan szólítjuk meg az Atyát, az az imádságnak a közösségi oldala. „Mi Atyánk”. Jézus számtalan alkalommal egyes számban imádkozik és az Atyához, az Ő Atyjához beszél, egyes szám első személyben. És mi, Jézus követői is számtalan alkalommal, ha egyedül, egyénileg imádkozunk, akkor egyes szám első személyben beszélünk. Mégis feltűnő, hogy amikor Jézus imádkozni tanítja a tanítványokat, és amikor ránk hagyja az imádságnak a normatív példáját, akkor többes számot használ. Pedig használhatott volna egyes számot is. „Ti pedig így imádkozzatok egyenként: Atyám, aki a mennyekben vagy”. És végigmondhatnánk az egész imádságot egyes szám első személyben, de nem. Miért van ez így? Talán éppen azért, amiért ebben az imádságban később azt mondjuk, hogy „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”. Azaz a keresztény imádság, a keresztény élet, Jézus evangéliuma nemcsak arról szól, hogy mi hogyan jövünk rendbe Istennel, hanem arra hív, hogy az Atyával való új életet éljük meg mindazokkal, akiknek Ő az Atyjává lett, a testvéreinkkel. Azért mondja így, mert az egész kereszténység szívében ott van, hogy nincsen kapcsolat Istennel rendezve úgy, hogy nem hiszünk abban, hogy ez más emberekre is ki kell, hogy terjedjen. Nem lehet elválasztani a kettőt egymástól. Ez különben óriási bátorítás. Mert amikor egyedül mondjuk, hogy Atyám, akkor is ott van benne, hogy a mi Atyánk. Miért? Mert amikor a Mennyei Atyád elé borulsz nehéz terhek által nyomasztva, vagy amikor ujjongsz a jelenlétében, akkor tudod, hogy nem vagy ebben egyedül. Hiszen elé borultak és előtte ujjongtak milliók, akik már talán nem is élnek ezen a földön. Amikor kimondod azt, hogy Atyám, akkor bekapcsolódsz azoknak a seregébe, akik ugyanezt

mondták ki Jézussal az ajkukon kétezer éve. És bekapcsolódsz azoknak a seregébe, akik ma ugyanígy imádkoznak, akiknek sokkal nagyobb a terhük, mint amit te elé viszel. Akiknek sokkal nagyobb az ujjongásuk és az örömük, mint amiket te elé viszel. Hogy nem vagy benne egyedül. Micsoda bátorítás ez. Amikor elé borulsz és azt mondd, hogy Mennyei Atyám, akkor tudod, hogy annyian tették, annyian teszik. És ez mind-mind összeköt titeket.

A másik oldalról meg persze hatalmas figyelmeztetés. Túllátok-e magamon, amikor az én Mennyei Atyám elé jövök? Túllátok-e azon, felnőttem-e már ilyen értelemben, hogy az Atya minden ajándéka engem kell, hogy illessen? Veszekedhetek Vele arról, hogy kapok-e tortát és közben egyáltalán nem érdekel, hogy a testvéremnek még kenyere sincs. Túllátok-e azon, hogy az egész világ értem kell, hogy legyen? És amikor én a Mennyei Atyám elé borulok, akkor ott minden rólam szól. Ez figyelmeztetés, hogy megtanulok-e imádkozni másokért. Jön majd később az imádságban mindez a gondolat. Tehát hogyan lépj be? Gyermeki bizalommal, teljes ráhagyatkozással és azzal a tudattal, hogy nemcsak mi hívjuk segítségül, hanem sok testvérünk van. Amikor imádkozunk, nem vagyunk egyedül.

III. Hogyan lépünk be az imádságba?

Hogyan juthatunk ide el? Hogyan gyakorolhatjuk? Hogyan születik meg ez az imádság? Mert nem azért beszélünk az imádságról, hogy okoskodjunk róla, hanem azért, hogy imádkozzunk. Többet, jobban, nagyobb örömmel, nagyobb vágyal, nagyobb szomjúsággal. Hogyan? Az első az, hogy meg kell értenünk, hogy milyen alapon történik a belépés. Hogy mi annak az alapja, hogy mi gyermekként jöhetünk az Atya jelenlétebe. Hadd idézzem újra Kálvin Jánost, aki olyan világosan megfogalmazza ezt. Azt mondja, „Micsoda bizodalommal merné ugyanis bárki is Atyjának nevezni Istent, ki lenne oly vakmerő, hogy az Isten Fiának járó tiszteletet bitorolni merészelné, ha Krisztusban a kegyelem fiaivá nem fogadtattunk volna.” (uo. 180) Nézzünk bele ennek a lehetetlenségébe! Hogy kerülhet az ajkunkra az Úr Jézus Krisztus által adott Atya megszólítás? Hogyan lehet a miénk az, ahogy Ő beszél az Atyával? Hogyan történhet ez úgy meg, hogyan mondjuk ki úgy ezt a szót, hogy ott legyen a szívünkben Jézusnak, az Isten Fiának az Atya iránti teljes és tökéletes bizalma? És mit érünk az Atya szóval, ha nem miénk a Fiú szíve? És különben is hogyan merészelnénk magunknak – mondja Kálvin – fiúi jogokat igényelni és fiúként, gyermekként megjelenni Isten előtt, ha nem vagyunk fiak?

Akinek van gyermeke, gondoljatok a gyermeketekre, amikor gyermeketek odamehet hozzátok és kérhet valamit azon a jogon, hogy ő a gyermeketek. Próbáljátok ezt a szituációt egy kicsit összehasonlítani azzal, amikor az utcán valaki odamegy hozzátok és azt mondja: „Édesapám, Édesanyám, hadd aludjak ma a házatokban, a gyermeketek vagyok.” „De hát idegen vagy, hogy kerülsz ide?” Értitek a furcsaságot. Azt mondja Kálvin, hogyan mehetnénk mi Isten elé, hogy megszólítsuk őt Atyaként, mint akik gyermekek vagyunk, hogyan mernénk ezt elbitorolni Jézustól, amikor ez nem a miénk? Itt jön a kérdés, milyen alapon

történhet ez meg? Milyen alapon léphetünk be az imádságba? Hogy lehet, hogy ne csak a szánkon legyen, hogy Atya, hanem a státuszban is ott legyünk és a szívünkben is ott legyen, hogy Atya.

Ennek két oldala van. Az egyik egy objektív oldal, az evangélium: csak úgy tehetjük meg, hogy Jézus a fiúságot, a gyermekséget, hogy Isten gyermekei lehetünk, halálával és feltámadásával megszerezte nekünk. Úgy, hogy ő, a Fiú, akiről beszéltünk, ilyen kapcsolatban volt az Atyával és az utolsó pillanatig bizalommal volt iránta. Hogy ő, a Fiú mégis elutasítatik, kivettetik a családi házból, megtagadja őt az Atya. Ez történik a kereszten, kitagadja őt. Mikor Jézus felkiált: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?“, akkor az történik, hogy kitagadja az Atya. Csak így tudom fogalmazni, hogy kitagadja az Atya a Fiút. Meghal a kereszten, alászáll a poklokra. Mi ez, ha nem kitagadás? Kirekesztés az Isten jelenlétéből. Kirekesztés az életből, az üdvösségből, az Isten szeretetéből. Kitagadás. Ez az alapja az imádságba való belépésnek. Jézus azért hal meg és támad föl, hogy mi, akik bizalmatlanságunk, engedetlenségünk, istentelenségünk által Istentől elválasztva vagyunk, általa gyermeki jogot, gyermeki státuszt kapjunk az Isten családjában. Hogy örökbe fogadtassunk, visszafogadtassunk. De ennek ára van. Amíg ezt nem érted, addig nem tudsz belépni az imádságba gyermekként. Addig mondhatjuk, hogy „Mi Atyánk“, de nem lesz a szívünkben az, ami Jézus szívén volt.

Megvan a szubjektív oldala is annak, hogy ezt Jézus megtette, ez megtörtént, ez elkészítettett. Hogyan fogadjuk ezt magunkhoz? Hogyan ragadjuk meg hittel? Hogyan éljük meg, hogy a Szentlélek ezt kiárasztja a szívünkbe? Hogyan növekedjünk a bizalomban? Hogyan növekedhetünk Benne? Hogyan kezdhetünk el igazán imádkozni?

Néhány konkrét dolog: Lehet, hogy eddig úgy szólítottad Istent, mint aki tudsz róla valamit, keresed Őt, elindultál felé, megpróbálsz megismerni Őt. Sokan vannak, akik ha elkezdenek Isten felé, Jézus felé közeledni, ki sem mondják a nevét, nem merik kimondani, inkább gondolataik vannak, érzéseik vannak, egy-egy gondolatot már felé fordítanak és ez valamilyen értelemben imádság. Vagy ha számodra egy-egy sóhaj vagy gondolatfoszlány erejéig tartott egy imádság, ha érzéseket, hangulatokat próbáltál felé fordulva imádságnak vélni, akkor azt mondom, ez hiteles volt, igaz volt, jó volt. De lásd meg, hogy micsoda ajándék, micsoda kincs nyílik itt meg neked! Hogy az imádságba való belépés sokkal nagyobb kiváltság, sokkal nagyobb lehetőség, sokkal nagyobb kincs, mint eddig bármikor gondoltad. Az nemcsak az ember kósza gondolata, szíve indulata Isten felé, ami vagy eléri vagy nem, nem tudod, hanem az Krisztus által a gyermek joga és szabadsága az Atya jelenlétében.

Ha keresztény háttérből való vagy, ha ebben nőttél fel, ha gyerekkorod óta tudod, hogy Mennyei Atyám, hogy Mi Atyánk, de ezt a közelséget, Istennek ezt az atyai szeretetét soha nem élted még meg, ugyanezt kell látnod, hogy milyen kincs, milyen ajándék nyílik ki neked ezen a ponton. Ha ti valóban imádkozni akartok, akkor nem módszerre van szükség, vagy technikára, hogy hogyan

imádkozzunk, nem imádságokra, nem szövegekre, nem segítségre, több zenére, több természeti sétára, ki tudja, kinek mi jön be. Ez mind jó, de első sorban nem erre van szükséged, hanem arra hogy magadhoz öleld a Fiút, Jézus Krisztust. Hogy Őbenne és Őáltala jöjj az Atya jelenlétebe. Hogy megköszönd, hogy elfogadd, hogy az egész státuszod más lett. Mert ebben a más státuszban, az Isten-gyermekség státuszban nyílik ki az igazi imádság és csak itt jön az, hogy „Uram, én úgy bízom Rád magamat, hogy nincs B terv. Nem csak próbálgatlak. Nemcsak úgy van, hogy vagy bejön vagy nem. Hanem teljesen Rád bízom magamat.” Gyermekként imádkozni áttörés az ima életben, ha korábban nem így imádkoztál.

A másik gondolat azoknak szól, akik tudjátok, hogy Isten gyermekei vagytok és mégsem imádkoztok. Amikor mindent tudsz Isten gyermekiségéről, de ha őszinte vagy, látod, hogy nem imádkozol. Valami van benn, a belső szobában, de nincs élet. Ha ebben a helyzetben találod magadat, érdemes átgondolnod, milyen menekülési útvonalakat dédelgetsz a szívedben. Valószínűleg azért nem imádkozol, mert megromlott a kapcsolat. Mi az, amire azt mondd, hogy ezt én elé viszem, de nincs bizalmam, majd én megoldom. Miben nem fogadtad el az Atya akaratát, döntését és tervét? Sokszor ebből fakad az, hogy abba hagyjuk az imádságot. Nem úgy történt, ahogy mi akartuk. Mondjuk ki! És ezért befejeztük. Lehet, hogy még felszínesen imádkozgatunk, mert kötelező és mert jó keresztények vagyunk, de a bizalom, a mélység, a közösség nincs meg. Miben nem fogadtad el? Miben lettél haragos vagy keserű? Mi van a szívedben? Mi homályosította el előtted, mi takarta el előled az Atya hatalmas ajándékát, hogy gyermekként jöhetsz hozzá? Mi lett fontosabb, mint Ő? Mert ez ezt jelenti. Mi lett fontosabb, mint Ő, hogy már nem imádkozol?

Ha ebben találod magad, hadd hívjalak arra egészen komolyan és egészen konkrétan, hogy a következő héten minden nap tudatosan lépj be az Atya jelenlétebe, mint gyermek. Minden nap. „Mi Atyánk, ki a mennyekben vagy.” Gondold át! Minden nap, amikor elkezded imádkozni, gondold át, hogy te gyermekként jössz. Minden nap imádkozz, hogy növekedj! Házaspárok, lépjtek be az Atya jelenlétebe minden nap együtt, hogy meglássátok, mikor az a kincs kibomlik előttetek. Hogy meglássátok, hogy az imádság hogyan lesz áldássá, gyümölcsöző forrássá, gazdagsággá az életetekben. Ne hidd el azt, hogy vannak olyan nagy imádkozók! Ne gondolj arra, hogy ki mennyit imádkozik, meg hogyan imádkozik! Mikor leszek én olyan?! Hát, ha majd olyan leszek, akkor majd elkezdek imádkozni. Nincs ilyen! Egy percet se imádkozol? Imádkozz öt percet egy nap! Bőven elég. Öt percet imádkozol? Imádkozz tízet! De értitek, nem az idő a lényeg. Pici, kitartó, szorgalmas lépésekkel, minden nap egy hétig. Minden nap lépj be Isten jelenlétebe, mint gyermek! Teljes bizalommal. Teljes szabadsággal. Légy ott! Beszélj Vele! Hallgasd Őt! És hidd el, hogy más leszel jövő vasárnap! És más leszel ebben az évben. És más leszel ennek az évnek a végén. És más irányt vesz az életed.

Befejezésül bátorítson ebben minket Szabó Imrének a vallomása. Szabó Imre a két háború között volt a Fasori gyülekezet lelkipásztora, a budapesti

egyházmegye esperese, akit a háború után kitelepítettek. 1926-ban mondott el a gyülekezetben tíz meditációt a Miatyánkról és a következő módon kezdte: „Tizenöt éve vagyok rendszeres imádkozó életet folytató ember, s itt, ez áhítatsorozat elején megvallom, hogy az életem legnagyobb kincsének a Krisztus bírása után azt tartom, hogy imádkozhatom. Mindent, amivel bírok, ezzel az ásóval ástam ki. Amivé lettem, az imádkozás által lettem. Ha nem tudtam volna imádkozni, úgy érzem, elsatnyult és elveszett volna az életem.” (Szabó Imre: mi Atyánk – Tíz meditáció, 9.) ÁMEN!

Lovas András